

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ВАВИЛОНСКАТА КУРВА

chitanka.info

Аз съм Христос.

Китките на ръцете ми нямат здраво място по себе си, само че вместо от гвоздеи, раните са от бръснарски ножчета, начупени стъкла и кухненски ножове.

Обувките ми са изпокъсани от дългото скитане, но не из вечните свети земи на Израел, а из покритите с калдъръм кокетираци с туристите великотърновски улички.

Устните ми са напукани и горчиви, само че не от много притчи и проповеди от рода на „Обичай ближния си“, а от онези целувки, с които любимата ми постоянно ме предаваше — също като Юда. Вместо със сребърници търновските юдеи й плащаха с бяло вино, коняк и меки възглавници.

От няколко години живея само със спомените. Опитвам се с алкохол да поразредя малко киселинния вкус, който прогаря дупки из цялото ми тяло. Чувствам се като сито, през което струи светлина. Интересно дали Христос е свирил на китара? И какво ли би изсвирил, преди красавците с плакатни лица и мускули на гладиатори да го поведат към Голгота?

Велико Търново поне е пълно с Голготи. Хълмове, хълмове, хълмове... На всеки хълм има поне десетина кръста, само че хората са се отучили да ги забелязват. Кръстове има и по улиците. Целият град прилича на едно огромно гробище, чиито жители се увеличават с всяка изминала секунда. Дори точно в този момент една уличница с ангелски очи разпъва поредния Христос, твърдо устремена към хотела, където ще получи сребърниците. Брат ми, поредният онеправдан Божи син, гледа след комерсиализираната си приятелка с плачещи очи (Господи, какво отвратително клише!). Дори по устните му могат да се разчетат онези прословути думи: „Елои, елои, лама савахтани!“... „Господи, Господи, защо ме изостави!“.

Усмиввам се. Какво ли друго ми остава? Вътрешностите ми пулсират от поредната доза отрова, с която се нагълтах. Нищо. Сякаш баща ми, Господ, садистично е решил да ме запази като научен експеримент. Да види колко ще издържа. Или просто да погъделичка извратеното си и затъпяло от ангелските хорове самолюбие.

Горе на небето ангелите друсат мазни чернобилски телеса под звуците на „На т'слата дръжката“. Света Дева Мария с помътени очи допушва фасата с марихуана. Аз пък вървя и докосвам с полуизтъркана

ръка грубата реалност на дървените кръстове. Очите ми изсветляват. Стават сини като на ангел. Посягам да ги издера с нокти, но се натъквам на преграда. Няма как. И това ще се изтърпи. По челото ми се стича кръв от бодлите на трънния венец. Приличат на крокодилски сълзи. Малки капчици, процеждащи се от две лъжливи лисичи очи.

Изпъвам глава нагоре и се опитвам да изкрещя. Викът ми потъва в мелодията на „Звук и светлина“. Женски писъци. Народът на площадката пред Царевец се смее доволен. Хората знаят, че съвременните жени отдавна не пицят, освен ако финикийският им любовник не си е платил за поредната доза псевдо-екстаз. Тоест, тези писъци са просто екзотика. Частичка от доброто старо време, когато независимо от турското робство жените все още са можели да изпитват някакви истински чувства.

Подминавам поредната двойка. Христос и вавилонската курва. Стар и Нов Завет, сплели змиеподобни тела. Очите на жената са кафяви. Докато ги наблюдавам, внезапно стават тъмнозелени. Като стополарова банкнота. Или като очи на пантера, жадно чакаща фаталната грешка на доверчивия елен...

Не помня кога е паднала нощта. Протягам ръка към звездите. Една от тях се откъсва от небето и припада. Вечният град спи сред десетки хиляди изневери. Той вече има имунитет към този род смъртни грехове... които всъщност отдавна не са грехове, а начин за безболезнено изживяване на вавилонски тръпки. Група пияни трубадури подхвърлят болярски закачки към замръкналите скромни девизи. Те естествено са възмутени, но бедрата им тръпнат в предчувствие на поредния оргазъм.

Наистина не било лесно да имаш за приятелка вавилонска курва. Жена, която сее поквара из цялата старопрестолнина. Целият град става твое семейство. Всички мъже са ти баджанащи. Прозорецът на твоето чистилище отново не свети. Явно пак някой самозван ангел се опитва да ѝ покаже пътя към рая, като след себе си оставя само смрад на сря, гнилот и разложение. Само че на нея това ѝ харесва.

Наистина не е лесно.

Но смятам, че ще се оправя.

Все пак нали аз съм Христос.

©, 2000, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.